

La cançó de les balances

(Josep Maria Carandell)

Doncs era un rei que tenia
el castell a la muntanya,
tot el que es veia era seu:
terres, pous, arbres i cases,
i al matí des de la torre
cada dia els comptava.

La gent no estimava el rei,
i ell tampoc no els estimava,
doncs de comptar en sabia,
però d'amor no li'n quedava.
Cada cosa tenia un preu,
la terra, els homes, les cases.

Un dia un noi del seu regne
vora el castell va posar-se,
i va dir aquesta cançó
amb veu trista però clara:

Quan vindrà el dia en què l'home
valgui més que pous i cases,
més que les terres més bones,
més que les plantes i els arbres.
Quan vindrà el dia en què a l'home
no se'l pese amb les balances.

El rei que va sentir el noi,
el va fer agafar i amb ràbia
va ordenar que li donessin
cent cinquanta bastonades,
i a la torre el va tancar,
castigat a pa i aigua.

Però el poble encara sap
la cançó de les balances,
i quan s'ajunten els homes,
rient i plorant, la canten.

Música Ovidi Montllor